

► 2 Febrero, 2019

El Palau Solterra exhibeix les «afinitats» de dotze fotògrafes

► El museu de Torroella de Montgrí centra la seva atenció en les creadores, explorant la connexió entre sis espanyoles i sis iranianes, amb una mostra que arriba per primera vegada a Catalunya

L. CASADEMONT/ACN TORROELLA DE MONTGRÍ

■ La nova programació del Museu Palau Solterra de Torroella de Montgrí posa el focus en les creadores amb una selecció de treballs protagonitzats per dones. La mostra temporal exposa l'obra de sis fotògrafes iranianes i sis d'espanyoles que, sense conèixer-se, tenen «afinitats» i connexions amb temes com la soledat o la nostàlgia del passat. «Cada parella (una espanyola i una iranianana) és un món però unir-les ha estat molt emocionant», va destacar ahir Zara Fernández, una de les comissàries de la mostra que arriba per primer cop a Catalunya després de veure's a diferents indrets d'Espanya i Nova York. D'altra banda, la mostra de la col·lecció permanent inclou quinze temàtiques a través de la mirada de quinze dones amb la idea de «trencar fronteres» i fer reflexionar el visitant.

L'exposició sobre dotze fotògrafes iranianes i espanyoles, que obrirà avui, és una producció de l'Associació Cultural del Mediterrani Occidental (MED-OCC) que dirigeix Zara Fernández, juntament amb Santiago Olmo. Fernández va explicar ahir que l'entitat porta més de vint anys treballant per apropar les cultures del mediterrani en el camp de les arts visuals i de l'arquitectura i que és el primer cop que se centren només en fotògrafes.

«Ha estat un repte i tot un experiment», segons Fernández, perquè no sabien si trobarien artistes de diferents països que, sense conèixer-se, tinguessin una mirada similar. El que s'ha fet ha estat se-

La comissària de la mostra assenyala dos treballs de paisatges. ACN

leccionar algunes sèries de les autores espanyoles i buscar treballs similars de fotògrafes de l'Iran. S'han centrat en aquest país de l'Orient Mitjà perquè és una «mina» a nivell d'artistes audiovisuals de qualitat.

«Cada parella és un món», afirma, i posa l'exemple de la formada per María Zarazúa i Newska Tavakolian. Totes dues comparteixen una mirada sobre la soledat amb un llenguatge similar i amb personatges «atrapats». El cas de Newska és més dramàtic perquè les fotografies escollides a la mostra formen part de la sèrie que va fer durant l'any que va estar en arrest domiciliari. «Les persones

que hi apareixen són els seus veïns de l'edifici on vivia», detalla la comissària.

La resta de parelles estan formades per Soledad Córdoba-Shadi Ghadirian; Cristina Garcia-Hengameh Golestan; Amparo Garrido-Rana Javadi; Isabel Muñoz-Gohar Dashti i Mayte Vieta-Ghazaleh Hedayat. Totes elles parlen de temes com els casaments, la nostàlgia del passat o paisatges onírics en el no-res, entre d'altres.

Una experiència «molt enriquidora», segons Fernández, perquè les artistes participants van quedar sorpreses d'identificar-se «com un mirall» amb l'obra de la

seva parella escollida malgrat no conèixer-se de res. L'exposició va començar a itinerar el 2016 i des de llavors ha passat per Nova York, Teheran i també a diferents punts d'Espanya. Ara és el primer cop que es pot veure a Catalunya.

Quinze temàtiques permanents

Aquest espai de la fundació Vila Casas ha programat una nova exposició fotogràfica permanent amb material del fons titulada *Nos-altres, espais de frontera*. Són quinze temàtiques amb quinze veus de dones (textos de creadores de diferents disciplines i edats) on també es mostren les peces que s'han adquirit recentment com és el cas de fotografies d'Andrea Torres, Sabela Eiriz i Álvaro Sánchez-Montañés. La idea és fer reflexionar el visitant i «trencar fronteres» sobre temàtiques més socials, artístiques-poètiques i polítiques. Per Bosch, és un moment interessant per posar en valor les mirades de les dones sense perdre de vista que «ens necessitem els uns amb els altres».

D'altra banda, l'espai «Artista del fons» està dedicat a Pilar Aymerich i Manel Armengol que immortalitzen una mateixa escena però amb una mirada diferent. La protagonista és una dona amb una criatura i a sota un cartell que diu «Jo també sóc adúltera».

Finalment, a l'apartat de «Diàlegs amb la col·lecció» Vicenç Rovira proposa *Pedra i ombra*, una sèrie de fotografies nocturnes basades en les pedres i ombres a la nit inspirant-se en *La pell efímera* de Manel Esclusa.